

עפ"א 44572/10/18 - אופקים א.ג בע"מ, א.מ.ן משאבי משאבי בע"מ נגד מדינת ישראל

בית הדין הארצי לעבודה

עפ"א 44572-10-18

בפני כב' השופט אילן סופר

2 ינואר 2019

1. אופקים א.ג בע"מ 2. א.מ.ן משאבי משאבי בע"מ העוררות

נגד

המשיבה

מדינת ישראל

בשם העוררות מנהלן מר משה אביר

ב"כ המשיבה עו"ד אפרת קלט-שפר

פסק דין

1. לפניי הודעת ערר לפי סעיף 74(ה) **לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב]** תשמ"ב-1982 (להלן - **חסד"פ**), על החלטת בית הדין האזורי בתל אביב יפו מיום 15.10.2018 (השופט שמואל טנגבוים; ת"פ 19610-10-10) לפיה נדחתה בקשת העוררות לגילוי חומר חקירה.

רקע עובדתי

2. כנגד העוררות ונאשמים נוספים הוגש כתב אישום ביום 11.10.2010. כתב אישום מתוקן הוגש ביום 30.9.2013. בכתב האישום הואשם העורר 3 (להלן - **אביר**) כמי שהפעיל בפועל את העוררת 2 (להלן - **א.מ.ן**) ואת העוררת 1 (להלן - **אופקים**) למרות שהמנהלת הרשומה בספרים הייתה אנה פשייב (להלן - **פשייב**), נאשמת 2 בכתב האישום. ניהול החברות הללו נעשה ללא רישיון קבלן כוח אדם כמתחייב בחוק ותוך שהועסקו באמצעותן עשרות עובדים בניגוד להוראות **חוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם**, תשנ"ו-1996.

בתיק בבית הדין האזורי התקיימו 21 ישיבות, חלקן ישיבות הוכחות והתיק נמצא כעת בשלב הסיכומים. במסגרת התיק הוגשו מאות בקשות מטעם העוררות והנאשמים האחרים. על חלק מההחלטות בבקשות הוגשו עררים לבית דין זה: ארבעה ערעורים על החלטות בעניין פסלות שופט, ושנים עשר עררים (כולל הנוכחי) על החלטות בעניין גילוי חומר חקירה מכוח סעיף 74 לחסד"פ. פרוטוקול הדיון כולל מאות עמודים ואילו תיק הנייר בבית הדין האזורי חובק אלפי עמודים.

ההלך בבית הדין האזורי

3. ביום 28.9.2018 הגישה אופקים לבית הדין האזורי בקשה אשר כותרתה "בקשה לפי סעיף 74 לחסד"פ 9/18". בבקשה זו אופקים דרשה כי המשיבה תמציא לידיה את המסמך אשר ממנו עולה שאביר זיוף רישיון קבלן, כעולה מדבריו של העד מנחם ניר (להלן - ניר) בעמוד 335 לפרוטוקול; את הממצאים של ניר מהם עולה שכל מה שנעשה באופקים נעשה בפיקוחו וכן כל המסמכים הנוגעים לבתו של אביר ומי שעמד בחזית החברה; לבסוף ביקשה אופקים מסמך ממנו עולה כי פשייב טענה בפני ניר כי אביר החל לעבוד אצלה.

ביום 11.10.2018 דחה בית הדין קמא את בקשתה של אופקים. בית הדין התייחס לבקשות הרבות של אביר, לדחייתן ולזמן השיפוט היקר שמבזבז אביר בהגשתן. כמו כן התייחס בית הדין לכך שנטל ההוכחה לדבר זיוף הרישיון מוטל לפתחה של המשיבה וכי בית הדין יכריע בעניין זה על פי הראיות שהובאו בפניו. על החלטה זו של בית הדין קמא עררה אופקים.

טענות הצדדים בערר

4. העוררות טענו כי ביום הביקורת במשרדיה הוציאו המפקחים מסמך שיכול היה להוכיח כי לאופקים ניתן רישיון לעסוק כקבלן כוח אדם אשר נחתם על ידי רבקה מקובר. לטענתם מסמך זה לא הומצא להם למרות הודאתו של המפקח שביצע את הביקורת ולפיה המסמך נלקח במעמד הביקורת. כמו כן, העוררות הפנו לעדותו של ניר וטענו כי בידי המאשימה נמצאים מסמכים רלוונטיים להליך הפלילי ואשר לא הועברו לידי הנאשמים כמתחייב: רישיון קבלן כוח אדם שנטען כי זיוף על ידי אביר, מסמכים הנוגעים להסדרת רישיון הקבלן ומסמך משנת 2007 הנוגע לשינוי כתובת ושב הוצהר שאביר החל לעבוד באופקים.

מעבר לכך, טענו העוררות מספר טענות פרוצדורליות ביחס לניהול ההליך בבית הדין קמא. לטענתה שגה בית הדין עת מסר את החלטתו מבלי לערוך דיון בפני הצדדים ומבלי להעביר את הבקשה לדיון בפני שופט אחר שאיננו דן בתיק העיקרי כמצוות סעיף 74 לחסד"פ.

5. המשיבה טענה כי הערר שלפנינו נועד אך ורק על מנת לעכב את ההליכים המתנהלים תקופה ממושכת מאוד בפני בית הדין קמא. לגופו של עניין, טענה המשיבה כי יש לדחות את הטענות הן בשל עיתוי הבקשה והן בשל העובדה כי אין לדון בבקשה לפי סעיף 74 לחסד"פ. ביחס לבקשת אופקים למסמך המעיד על זיוף רישיון הקבלן טענה המשיבה כי למעשה מדובר בבקשה מצד העוררות שהמשיבה תחשוף את קו הטיעון של סיכומיה לפני שתגיש אותם לבית הדין, וכי כל כוונתן היא שהמשיבה תפרוש בפניו את כל הוכחותיה לזיוף מצדו של אביר. עוד טענה המשיבה כי לא קיים מסמך כזה והעוררות הם אלוש הציגו בפניה את דבר הרשעתם בזיוף.

בהתייחס לבקשת אופקים "לכלל הממצאים של מר ניר המעידים כי מה שנעשה באופקים נעשה בפיקוחו של אביר", טענה המשיבה כי כלל המסמכים המעידים על פיקוחו של אביר על הנעשה באופקים נמסרו לו וכי אין ראיות חדשות המתגלות מעדותו של ניר.

בהתייחס לבקשה להמציא את המסמך אשר שלחה פשייב בדצמבר 2007 וממנו עולה כי חל שינוי במבנה הניהולי של אופקים ובתפקידו של אביר בה, טענה המשיבה כי ביום 15.10.2015 נמסרה לבית הדין הודעה ובה נטען כי המכתב מחודש דצמבר 2007 נמצא בידו של אביר. כמו כן, טענה המדינה כי החלטה בבקשה להציג מסמך זה נדונה ואף הוכרעה בעפ"א 36217-11-15.

העוררות השיבו לתגובת המאשימה וטענו שהיא איננה מסבירה מדוע הממצאים של ניר או פרוטוקול החקירה של

פשייב אינם חומרי חקירה. כמו כן, העוררות התייחסו לכך שהמשיבה לא טענה בשום שלב כי לא מדובר בחומר רלוונטי לאישומים. העוררות המשיכו ותקפו את החלטת המשיבה כי רישיון הקבלן אינו רלוונטי לאישום שכן, לטענתן ניתן להוכיח שהמסמך שנטען כמסמך מזויף הוא למעשה רישיון אותנטי לעסוק כקבלן כוח אדם אשר הונפק להן, ובכך מרוקן את האישום מתוכן. לבסוף, הודו העוררות כי המסמכים הנוגעים ליכולת הפיקוח של אביר נמצאים בידי העוררות, אך לראשונה התבקש רישום ה"דיאלוג" בין פשייב ובין ניר ואשר קדם למסירת המסמכים הללו לידי ניר.

הכרעה

סיווג הבקשה לפי סעיף 74 או סעיף 108 לחסד"פ וההשלכות הפרוצדורליות לעניין זה

6. המחוקק ייחד שני סעיפים בסדר הדין הפלילי הנוגעים לחשיפת מסמכים במהלך ההליך.

סעיף 74 לחסד"פ מתייחס ל"חומרי חקירה" המצויים בידיה של הרשות החוקרת:

"74. (א) (1) הוגש כתב אישום בפשע או בעוון, רשאים הנאשם וסניגורו, וכן אדם שהסניגור הסמיכו לכך, או, בהסכמת התובע, אדם שהנאשם הסמיכו לכך, לעיין בכל זמן סביר בחומר החקירה וכן ברשימת כל החומר שנאסף או שנרשם בידי הרשות החוקרת, והנוגע לאישום שבידי התובע ולהעתיקו; בסעיף זה, "רשימת כל החומר" - לרבות ציון קיומו של חומר שנאסף או שנרשם בתיק שאינו חומר חקירה ושל חומר שנאסף או שנרשם בתיק שהוא חסוי על פי כל דין, וכן פירוט של סוג החומר כאמור, נושא והמועד שבו נאסף או נרשם, ובלבד שאין בפירוט האמור לגבי חומר חסוי כדי לפגוע בחיסיון לפי כל דין; היו בחומר כמה מסמכים מאותו סוג העוסקים באותו עניין, ניתן לפרטם יחד כקבוצה, תוך ציון מספר המסמכים הנכללים בקבוצה;

....

(ב) נאשם רשאי לבקש, מבית המשפט שאליו הוגש כתב האישום, להורות לתובע להתיר לו לעיין בחומר שהוא, לטענתו, חומר חקירה ולא הועמד לעיונו.

(ג) בקשה לפי סעיף קטן (ב) תידון לפני שופט אחד ובמידת האפשר היא תובא בפני שופט שאינו דן באישום, ואולם בקשה לעיין בחומר מודיעין תידון לפני בית המשפט הדין באישום, שיהיה רשאי להעביר את הדיון בבקשה לשופט יחיד שאינו דן באישום, ואם היה בית המשפט הרכב - לשופט יחיד שהוא אחד משופטי ההרכב או שאינו דן באישום; נאסף או נרשם חומר המודיעין בידי רשות מודיעין שהיא מערך המודיעין של שירות הביטחון הכללי, של המוסד לתפקידים מיוחדים או של צבא ההגנה לישראל, תידון הבקשה בפני שופט של בית המשפט העליון.

(ד) בעת הדיון בבקשה יעמיד התובע את החומר שבמחלוקת לעיונו של בית המשפט בלבד.

...

(ה) על החלטת בית משפט לפי סעיף זה ניתן לערור לפני בית המשפט שלערוור שידון בערר בשופט אחד; הערר יוגש בתוך 30 ימים מיום שניתנה החלטת בית המשפט, ואולם בית המשפט רשאי להאריך את המועד להגשת הערר מטעמים שיירשמו. (הדגשות הוספו - א.ס.)

סעיף 108 לחסד"פ מתייחס לחומרים שנמצאים בידי עדים שבאים להעיד בפני בית הדין או שלצורך הצגת מסמך מסוים יוזמנו באופן מיוחד להעיד בפניו:

108. בית המשפט רשאי, לבקשת בעל דין או מיזמת בית המשפט, **לצוות על עד שהוזמן או על כל אדם אחר להמציא לבית המשפט במועד שיקבע בהזמנה או בצו, אותם מסמכים הנמצאים ברשותו ושפורטו בהזמנה או בצו.** (הדגשות הוספו - א.ס.)

ההבחנה בין הסעיפים הללו היא הבחנה מהותית ולא טכנית. זאת בשל ההשלכות הנובעות מסיווג הבקשה לפי הסעיף הנכון, עליהן נעמוד בהמשך. על כן, יש לבחון מהו המסמך הנדרש ומיהו הגוף או האדם הנדרש להציג בבקשה. לאחר מכן יוכרע מהי סוג הבקשה וההשלכות הנובעות מסיווג זה.

7. אביר טוען כי הבקשה שלפני היא לפי סעיף 74. כאמור, לסיווג הבקשה השלכות רבות ועל כן, יש לבדוק האם הבקשה היא אכן בקשה אותנטית לפי סעיף 74 או למעשה בקשה לפי סעיף 108. על האבחנה בין שני הסעיפים נפסק בין השאר כי:

"א.סעיף 74 מופנה בעיקרו לתביעה ומטיל עליה חובה להמציא את חומר החקירה לנאשם, בעוד סעיף 108 מופנה בעיקרו לבית המשפט הדן בתיק העיקרי.

ב. הפנייה לבית המשפט במסגרת סעיף 74 נעשית על ידי ההגנה, בעוד שהשימוש בסעיף 108 לחסד"פ יכול וייעשה על ידי ההגנה או התביעה ואף ביוזמתו של בית המשפט.

ג. סעיף 74 נדון בפני השופט התורן, שאינו המותב הדן בתיק העיקרי. לעומת זאת, סעיף 108 עניינו בעד המביא עמו מסמכים, כך שבית המשפט הדן בתיק העיקרי, הוא שאמור להחליט הן בנושא הרלבנטיות והן באיזון בין אינטרס הנאשם לבין החסיון/האינטרס המוגן.

עם זאת, הפסיקה הכירה בכך שייטכנו מקרים בהם רשאי המותב הדן בתיק העיקרי להורות כי גם בקשה לפי סעיף 108 לחסד"פ תידון בפני השופט התורן (לשיקולים השונים בנושא זה ראו החלטתה של השופטת ארבל בבש"פ 9305/08 פלוני נ' בית ספר מאמוניה לבנות, בפסקאות 13-17 (3.12.2008) (להלן: עניין מאמוניה)).

ד. על החלטה במסגרת סעיף 74 יש זכות ערר כקבוע בס"ק (ה). לעומת זאת, החלטה הניתנת על ידי המותב בתיק העיקרי היא החלטת ביניים שאין עליה זכות ערעור אלא במסגרת הערעור בתיק העיקרי (סעיפים 41, 52 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984. לנושא החלטות ביניים בדין הפלילי ראו בש"פ 8735/09 מרדינגר נ' מדינת ישראל (11.11.2009)).

ה. הדיון על פי סעיף 74 נעשה ברגיל בתחילת הדרך, טרם תחילת הדיון בתיק העיקרי, בעוד שהחלטה על פי סעיף 108 ניתנת במהלך הדיון בתיק העיקרי. לכך יתרון מבחינת התקדמות ההליך העיקרי, שכיום מתעכב פעמים רבות, בשל טענת ההגנה כי לא כל חומרי החקירה הגיעו לידיה.

עם זאת, הבחנה זו אינה "חותכת", באשר ניתן להגיש בקשות לפי סעיף 74 לחסד"פ גם בשלב ההוכחות, כפי שניתן להגיש בקשה לפי סעיף 108 לחסד"פ עוד טרם ההוכחות (עניין מאמוניה, פסקה 12) ("בש"פ 8252/13 מדינת ישראל נ' שיינר (23.1.2014) (עמודים 15-16)(הדגשות הוספו - א.ס.).

מהאמור לעיל ניתן ללמוד כי לרוב, בקשה במהלך הליך ההוכחות ובסופו תהיה בקשה לפי סעיף 108 לחסד"פ, ועל אחת כמה וכמה כאשר מדובר בראיות הנובעות מעדותו של עד הגנה.

זאת ועוד, יש להתייחס לכך שבקשה לפי סעיף 74 יכולה להיות אך ורק כלפי חומרי חקירה המצויים בידי התביעה: "לכך יש להוסיף, שאין לשלול אפשרות כי חומר שאינו מצוי כלל בידי המשטרה ולא נתפס על-ידיה, משום

שלא נמצא רלוונטי לגורמי החקירה, יראה לסניגור כרלוונטי להגנה והוא יהיה מעוניין בהשגתו. **בנסיבות אלה אין לומר כי הסניגור יהיה מנוע מכול וכול להגיע אל אותו חומר, אלא שאז המסלול שבו יהיה עליו לצעוד איננו על דרך של בקשה לעיון בחומר החקירה על-פי סעיף 74 לחוק. ראשית, משום שבנסיבות כאלה אין מדובר בחומר חקירה. שנית, השימוש בהליך לפי סעיף 74 לחוק אף לא יועיל לסניגור, משום שאין בידי גורמי החקירה לספק לו את החומר המבוקש. בנסיבות יוצאות-דופן, אם תשתכנע התביעה כי מדובר בחומר הקשור באופן ענייני לתיק הנדון, או בטענת הגנה הראויה לבדיקה מחודשת בידי המשטרה, תוכל לשקול בקשה להשלמת החקירה ולתפיסת החומר, אך בדרך-כלל לא תהא זו דרך המלך להשגתו. הדרך להשגת חומר שאינו נמצא ברשות המשטרה או בשליטתה כיוון שאינו חלק מחומר החקירה היא בהליך נפרד. כשהחומר המבוקש נועד לקעקע את גרסת עדי התביעה או לפגוע במהימנותה, הדרך פתוחה בפני הסניגוריה להביא ראיות מטעמה וביוזמתה. בין היתר, ניתן לעשות שימוש בהוראת סעיף 108 לחוק, ולבקש מבית-המשפט כי יצווה על הזמנת עד כדי שיביא את התיק או את החומר המצויים בידיו" (בש"פ 9322/99 מסארווה נ' מדינת ישראל, נד(1) 376, 383 (2000) (להלן - עניין מסארווה))**

בענייננו החומרים שאותם מבקש אביר כלל לא נמצאים בידיה. על כן, נראה כי מדובר במקרה מובהק שבו הבקשה הייתה צריכה להיות מוגשת על פי סעיף 108 לחסד"פ.

8. מכאן כי דין הטענות ביחס לחובת הערכאה הדיוניות לערוך דיון בפני שופט שאיננו דן בתיק העיקרי להידחות. בשל העובדה כי מדובר בבקשה לפי סעיף 108 לחסד"פ יכול היה בית הדין לדון בעצמו בבקשה ואף להכריע בה מבלי לקיים דיון בפני הצדדים. **יודגש שוב בעניין זה כי יש לבחון את הבקשה במובן המהותי ולא על פי הכותרת שבחר העורר להכתירה.** אביר טען כי היה מודע לקיומו של סעיף 108 לחסד"פ ובכל זאת בחר בידועין לסווג את הבקשה בצורה שאיננה נכונה. זאת בשל העובדה כי לטענתו, בקשה לפי סעיף 108 לא הניבה לו את התוצאה לה ייחל:

"לשאלת בית הדין למה הבקשות לא צריכות להתברר לפי סעיף 108, אני משיב שאני מכיר את סעיף 108, וראשית הגשתי בקשה לפי סעיף 108 להביא את כל המסמכים להסדרה, לחקירה עם מנחם ניר, ובימ"ש קיבל את הבקשה וכאשר ניר הגיע, וביקשתי את המסמכים, בית הדין האזורי הודיע שנגמר הזמן. זה אחרי שביקשתי לחקור את ניר 15 שעות ואמרתי בבית הדין האזורי שאני רוצה לחקור את ניר על כל העדים שהביאה עו"ד קלט מטעם ההסדרה" (עמוד 2 שורות 7-12).

9. מבדיקה בתיק האזורי עולה כי אביר הגיש שתי בקשות לעניין סעיף 108 לחסד"פ בכל הנוגע למסמכים המצויים ברשותו של ניר. בית הדין הכריע בשתי הבקשות הללו. בהחלטה הראשונה, מיום 30.5.2018, אשר מתייחסת לבקשתו של אביר מיום 30.12.2017, התקבלו כל הבקשות של אביר מלבד אחת. בהחלטה זו נקבע כי ניר יגיע עם כל המסמכים שדרש אביר להציג לפני בית הדין מלבד תרשומות הנוגעות לעניין הסדרת רישיון הקבלן שמהוות תרשומות פנימיות של המשיבה. בהחלטה השנייה מיום 14.8.2018, אשר מתייחסת לבקשות של אביר מיום 7.8.2018 ומיום 12.8.2018, נדחתה בקשתו של אביר. זאת בשל העובדה כי בית הדין הכריע בעניין זה בהחלטה הראשונה. ביום 16.9.2018 הגיע ניר להעיד ועמו המסמכים שביקש אביר להציג לבית המשפט. אביר חקר את ניר, הציג לו מספר מסמכים אך לא ביקש ממנו להציג מסמכים שלא היו לפניו בפני בית הדין. בהתנהלות זו של אביר יש לראות מיצוי זכויות העוררים ביחס לראיות שהיה צריך להציג ניר ואין להיענות לבקשות נוספות בעניין זה. הגשת בקשה נוספת של אביר בעניין זה המתייחסת בין השאר לאותם מסמכים על פי סעיף 74 לחסד"פ לאחר שהדרך בה בחר לפעול על פי סעיף 108 מבטאת גם היא את ידיעתו

של אביר כי מדובר בגילוי מסמך לפי סעיף 108 היא ניצול ציני של הזכויות המנויות בחוק ומהווה שימוש בהן בחוסר תום לב מובהק.

בהמשך לכך, בשל העובדה כי מדובר בבקשה על פי סעיף 108 לחסד"פ ניתן לסיים את הדיון בעניינו כבר בשלב זה. זאת בשל העובדה כי בקשה לפי סעיף זה איננה ניתנת לערר לערכאת הערעור, אלא אך ורק בערעור שלאחר מתן פסק הדין. למרות זאת, בחרתי להתייחס בקצרה לגופן של טענות העורר.

רישיון הקבלן שזיף אביר לפי עדותו של ניר

10. בעניין מסראווה נקבע כי, "כאשר נעשות פעולות חקירה באופן ענייני ובתום לב, החומר אינו בידי גורמי

החקירה רק משום שלא נמצא עלידיהם כרלונטי לחקירה; לכאורה, משמעות הדבר היא שהחומר אינו חלק מתשתית האישום שמפניו על הנאשם להתגונן. בנסיבות אלה, אף אין לראות בו באופן אובייקטיבי "חומר חקירה", כמשמעותו בסעיף 74 לחוק." (עמודים 380-381)

11. בעניינו למרות שאביר טען באריכות כי כך הם פני הדברים, לא הצליחו העוררות להוכיח כי החקירה נעשתה שלא בתום לב ותוך כוונה להסתיר ראיות. על כן, אין לצוות על המשיבה להמציא לעוררות ראיה שאיננה נמצאת בידה. בחקירה של ניר אליה הפנה אביר בעמוד 335 לפרוטוקול נראה כי המשיבה ביקשה להציג לניר ראיה המעידה על זיוף רישיון מצד אביר. ניר טען כי המסמך הנדון איננו המסמך הנטען כמזויף. לו היה בידי התביעה מסמך נוסף שהיה בכוחו להעיד כי אביר זיף רישיון קבלן כוח אדם, היא הייתה מציגה אותו לניר כדי לא לפגוע במארג הראייתי שאותו היא מציגה בפני בית הדין. על כן, בנסיבות אלו מתקבלת טענת התביעה לפיה היא איננה מחזיקה במסמך שלקיומו טוענות העוררות.

הממצאים של ניר מהם עולה שהנעשה באופקים נעשה תחת פיקוחו של אביר

12. ראשית, יוער בעניין זה כי הבקשה אינה ברורה. הממצאים שעל בסיסם דורשת המשיבה להרשיעו הינם כלל חומר הראיות. על כן, נראה כי השימוש בבקשה לפי סעיף 74 לחסד"פ לאחר עדותו של ניר בעניין זה נועדה אך ורק כדי לעכב את ההליך המתנהל נגד העורר.

13. מעבר לכך, הבקשה כללית ומצדיקה את החשש שהובע בפסיקה להפיכתו של סעיף 74 לחסד"פ למסע דייג בידי ההגנה. על כן המבקש חומרי חקירה לדרוש את המסמכים הרלוונטיים בצורה מדויקת וספציפית. יוער כי על מנת שלנאשם תהיה האפשרות לעמוד על זכויותיו באופן מלא מוטלת על התביעה להעביר את רשימת המסמכים שנוצרו במהלך החקירה:

"תכלית ההרחבה האמורה לאפשר לנאשם לקבל רשימה של כל החומר הנוגע לאישום שנאסף או נרשם בידי הרשות החוקרת הלכה למעשה, גם אם אינו בגדר חומר רלבנטי לאישום המסווג כ"חומר חקירה". בכך התכוון החוק להשיג את שני אלה: ראשית, להבטיח כי הנאשם ידע מהו החומר שנאסף או נרשם כאמור, כדי שיוכל להפעיל אמצעי בקרה ביחס למיון והסיווג שנעשו בידי רשויות אכיפת החוק בין "חומר חקירה" לבין חומר שנאסף שאינו מהווה חומר חקירה; שנית, הרחבה זו נותנת בידי גורמי התביעה כלי בקרה יעיל לגבי כלל החומר שנצבר בתיק המשטרה, החורג מעבר לחומר החקירה גופו שהועבר לידיה והמוצג לעיונו של הנאשם" (בש"פ 2043/05 מדינת ישראל נ' זאבי גופו שהועבר לידיה והמוצג לעיונו של הנאשם" (15.09.2005) עמוד 18).

לאור העובדה כי העוררות קיבלו את רשימת חומרי החקירה, ונוכח העובדה כי לא טענו שנמנע מהם מסמך אשר מופיע ברשימה או לחילופין, כי מסמך ספציפי לא נמצא ברשימה זו, לא ניתן להעלות על הדעת שבית הדין יענה לבקשה כללית כל כך מצד נאשם לחשוף ראיה כאשר כלל לא ברור למה כוונתו בבקשה. על כן, דין הבקשה גם בעניין זה להידחות.

הדיאלוג שבין פשייב וניר ולפיו אביר לא היה בעל יכולת פיקוח באופקים

14. העוררות הצהירו בתשובה לתגובת המשיבה כי בידיהם נמצאים המסמכים הרלוונטיים הנוגעים למשלוח ההודעה מידי פשייב לניר. בתשובה זו ובדין טען אביר כי לא התכוון לדרוש מידי המשיבה את המסמכים הללו, אלא את השיג ושיח שהיה בין פשייב וניר בטרם שלחה הראשונה את המסמכים המדוברים. המדינה השיבה בעניין זה, כי אם התקיים שיח כזה בין ניר לפשייב, הרי שהוא לא תועד ושבשלב זה, לא ניתן לשחזרו.

ראשית, ההנחה העומדת בבסיס בקשה זו היא כי היה דין ודברים בין השניים שלא תועד במכתב ואם כן, יש תרשומת שתעדה זאת. שנית, לא ברור כיצד השיח בין הצדדים לפני עשור יכול לסייע להגנתן של העוררות שכן לא ידוע תוכנו וכל הטען בקשר אליו הינו בגדר השערה. בעניין זה המשיבה טענה כי המכתב שנשלח על ידי ניר ותשובתה של פשייב משקפים נאמנה את הדיאלוג בין השניים. העוררות רשאיות במסגרת סיכומיהן בפני בית הדין האזורי לטעון לגבי החסר הראייתי, ובית הדין ישקול זאת במסגרת הכרעת הדין.

על כן גם לבקשה זו אין בסיס. יוער בעניין זה כי כפי שטענה המדינה עניין כבר נדון והוכרע בידי בית דין זה:

"הבקשה כפי שהונחה לפני בית הדין האזורי מתייחסת למסמכים שמסרה הגב' פשייב לאגף ההסדרה בתקופה שבין 7.7.2008 עד 31.3.2009. בהנמקה לבקשתם מתייחסים העוררים "למסמכים שהציגה המאשימה לגביהם העידה גב' פשייב". העוררים אינם מפרטים בבקשתם אילו מסמכים (בלשון רבים) הוצגו לעדה, ואליהם מכוונת הבקשה. **מתוך ההנמקה לבקשה למד בית הדין האזורי כי מדובר במסמך מיום 12.12.2007. אלא שלפי קביעתו, עליה אין העורר חולק, מסמך זה כבר נמצא בידי העורר.**" (עפ"א 36217-11-15 אביר ואח' - מדינת ישראל - משרד הכלכלה (9.2.2016) פסקה 15) (הדגשות הוספו - א.ס.).

הוצאות משפט

15. הליך זה, מצטרף לשורה ארוכה של הליכים טורדניים ומיותרים, אותם מנהלים הנאשמים בהם הם מטריחים לשווא את רשויות האכיפה ובתי הדין. בנסיבות אלו בהן מדובר בהליך שנמשך מאז שנת 2010, כאשר התנהלות גורמת להוצאה שלא לצורך ולבזבז זמן שיפוטי; תוך התמשכות ההליך הפלילי באופן חריג ויוצא דופן; תוך שהבקשות מוגשות בכובעים שונים; תוך שימוש לרעה בהליכים שלכאורה על פי כותרתם הם בקשות לעיון בחומר חקירה, אך בפועל פעם אחר פעם מתברר כי לא מדובר בחומר חקירה ולמרות זאת מטריחים הנאשמים שתי ערכאות בקשר לכך ללא כל צורך ותוך נקיטת לשון משתלחת כלפי עובדי המדינה ובתי הדין - ישלמו העוררות יחד ולחוד הוצאות לטובת אוצר המדינה בסך של 20,000 ש"ח.

סוף דבר

16. הערר נדחה.

אופקים וא.מ.ן ישלמו יחד ולחוד הוצאות לטובת אוצר המדינה בסך 20,000 ש"ח. ככל שסכום זה לא ישולם בתוך

30 יום ממועד המצאת החלטה זו לעוררים, יישא הסכום הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום עד מועד התשלום בפועל.

אילן סופר, שופט

ניתן היום, כ"ה טבת תשע"ט (02 ינואר 2019), בהיעדר הצדדים.